

LBRIS

We know
books

ILEANA VASILESCU

Viața Maicii Domnului

*Povestiri pentru copii
după tradiția ortodoxă*

editura
Σοφία

București

Cuprins

Surâsul Evei	7
Bătrânii Ioachim și Ana	10
Ducerea Mariei la templu	13
Fecioara la templu	17
Bunul Iosif	20
Vestea cea Bună	24
Floarea Mâna Maicii Domnului	27
Visul minunat al Mariei	30
Pomii de pe cale	33
Potirul Maicii Domnului	37
La curțile lui Crăciun	40
Legenda iasomieii	44
Povestea Crăciunesei	47
Simeon, omul care s-a sfădit cu Dumnezeu	50
Pruncul plânge... ..	53
Povestea greierașului	56
Sfatul din Cer	59
Cei trei îngeri și Sfânta Duminică	62
Legenda câinelui ciobănesc	65

Cosașul sau despre lăcomie	68
Tâlharii de pe cruce	71
Frumoasa Struga	74
Povestea mândrului Aгриș	78
Tainicul izvor de mir	81
Povestea învățătorului Zahia	84
Uneltele de tâmplar	88
Scara Cerului.	91
Cel mai frumos copil	94
Mama își caută Fiul	97
Crucea tâlharului nemântuit	100
Crucea Mântuitorului	102
Crucea tâlharului mântuit	105
Golgota – Muntele Căpățânii	107
La picioarele Crucii	110
Cearta celor trei minunate flori	115
Legenda corbului	118
Omida – simbolul metamorfozei	120
Vrăbiile cele modeste	123
Nevasta lui Pilat	126
Chipul lui Hristos.	129
Povestea Muntelui Athos	132
Legenda bujorului roșu.	135
Adormirea Maicii Domnului	138
Antonie – suflet pierdut în întuneric.	142
Adevărata bucurie	146

Comenzi:

www.librariasophia.ro

Difuzare:

SUPERGRAPH

Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București

Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84

e-mail: contact@supergraph.rowww.librariasophia.rowww.sophia.ro

Vă așteptăm la

LIBRĂRIA SOPHIA

str. Bibescu Vodă nr. 19,

040151, București, sector 4

(lângă Facultatea de Teologie)

tel. 021-336.10.00; 0722.266.618

www.librariasophia.ro

*Luminoasei mele fiice Cristina,
ca semn de iubire și multă prețuire*

Redactor: Diana Ghido

Copertă și ilustrații: Ovidiu Gliga

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

ISBN: 978-973-136-920-4

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

Iubite cititorule,

Auzite din bătrâni, aceste povești ne dau prilejul de a privi o seamă de întâmplări din viața pământească a Maicii lui Dumnezeu cu ochii simplității nevinovate a credinței poporului nostru. Iată de ce, primindu-le de-a lungul timpului ca dar de suflet, în nenumărate chipuri, fie ca sugestii, idei, imagini, fie ca povești cu tâlc, odată ce, la rândul meu, le-am înveșmântat cu sfială în vorbe pline de iubire și credință, le dăruiesc spre a fi citite cu inima și povestite mai departe cu dragoste!

Căci Maica Domnului face parte din viața sufletească și duhovnicească a fiecăruia dintre noi. Numele ei arată neîndoielnic aceasta, Maria fiind un nume cu nenumărate semnificații: Doamnă și Stăpână, Fecioară, Floare din Nazaret, Preacurată, Neîntinată, Mireasă pururi Fecioară, Cea plină de har, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Sfânta Maică, Pântecelul Dumnezeieștii Întrupări, Ușa cerurilor, Biserica lui Dumnezeu, Cheia Împărăției, Apărătoare Doamnă, Ușa Raiului, Lumină cerească, Cheia mântuirii, Surâsul

cerurilor... Și pentru că fiecare dintre noi poate doar să se apropie, fie ca om, fie ca părinte, dascăl sau prieten, de sufletul delicat și profund al copilului, are totodată obligația de a-i dărui asemenea „comori sufletești”, care să crească și să înflorească odată cu el, spre a-l plămădi în iubirea și înțelepciunea ziditoare ale credinței și tradiției creștine autentice.

Într-o lume tot mai neprietenoasă, basmul, povestea, legenda sunt hrană duhovnicească, forță de viață, binecuvântare...

Ileana Vasilescu

Surâsul Evei

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti și nu s-ar ști Tainele și începuturile..., înțelesurile, adevărul, frumusețea.

Demult, tare demult, la începuturi, știind că nimic nu stă pe loc, Creatorul lumii privea la necuprinsul din jur și cugeta cum să-l facă mai bun. Adam și Eva trăiau fericiți în Rai, bucurându-se de minunățiile, frumusețea, pacea și înțelepciunea aflate acolo. Și ar fi trăit mereu așa fericiți, dacă răul, iscat de mândria lui Lucifer, n-ar fi existat pe lume. Într-o zi, pe când se aflau în preajma Pomului Cunoașterii, de ei s-a apropiat șarpele. Vicleanul, cu glas mieros, i-a îmbiat să mănânce din merele aurite, aflate pe ramuri. Prima a mușcat din minunatul măr Eva, care apoi i-a dat și lui Adam. După ce Eva a mâncat mărul, șarpele s-a aplecat, i-a șoptit în taină, nespuse de încet, ceva, și ea a zâmbit îndelung, în tăcere. Anume ce i-a spus șarpele Evei se spune că n-a auzit nimeni. Multă vreme a fost o taină numai de ea știută. Pentru că nu ascultase de Domnul,

Adam nu a ajuns în Rai, ci în iad. Și de voie, de nevoie, trăia acolo împreună cu stăpânul întunericului. De la o vreme, Creatorului I s-a făcut milă de el și a trimis un înger care să cerceteze cum poate fi scăpat Adam din ghearele lui Lucifer.

Așa că a mers îngerul în iad și l-a întrebat pe Adam:

– Ai fi bucuros să scapi mai curând de aici?

– Dar cum să nu fiu bucuros? Însă cine să mă scape, Dumnezeu, pe Care nu L-am ascultat sau poate Lucifer, căruia i-am făcut pe plac?

Auzind acestea, îngerul, după sfatul primit de la Împăratul Lumii, l-a învățat ce să facă pentru a scăpa din iad, și apoi se făcu nevăzut.

Când Lucifer s-a întors în iad cu o falcă în cer și una în pământ, Adam nu i-a dat binețe și nu i s-a închinat după obicei. Lucifer, mânios foarte, l-a luat la rost pentru această nesupunere, bănuind că a fost sfătuit să facă astfel...

S-au certat rău și, până la urmă, după multe țipete și vorbe grele, Adam i-a promis întunecatului că, de îi va spune cum poate scoate neamul omenesc din iad, vor pecetlui o înțelegere, prin care va deveni supus veșnic al întunericului.

Bucuros peste măsură, Lucifer i-a dezvăluit taina:

– Numai de un bărbat zămislit curat dintr-o fecioară născută din durerea inimii, sângele tău poate fi scos din împărăția mea. Acea Maria se va numi, iar Pruncul Iisus Se va numi. Dar nu se

va întâmpla vreodată, pentru că acestea nimeni nu le știe!

Îngerul, care sta nevăzut în preajmă, auzind acestea, cu minunata lui ureche îngerească, surâzând a alergat în ceruri la Creator și bucuros l-a dat de veste.

Atotputernicul a surâs, căci toate le știa, dar dădea de lucru supușilor Săi, spre sporirea lor sufletească.

Și astfel a început să se țese marea pânză de aur și azur pământescă, de iubire și jertfă cerească.

Bătrânii Ioachim și Ana

Minunate, înțelepte și nebănuite sunt căile Domnului! Sfintele Scripturi profeteau nașterea lui Mesia dintr-o pământeancă, și nu era în Israel femeie care, în taină, să nu năzuiască, în adâncul inimii, la o astfel de minunată binecuvântare.

În Nazaretul Iudeei, trăia o pereche de oameni bogați și de neam bun. Blânda și curata Ana era fiica preotului Levi, care mai avea două fete: pe Salomeea și pe Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul. Bunul Ioachim cobora din neamul vestitului rege David. Adevărata lor bogăție erau sufletele smerite, și nu monedele din pungi și nici acareturile nenumărate ori turmele de oi. Din câștigul lor, care nu era deloc mărunț, ei făceau trei părți egale: una pentru darul către templu, a doua pentru ajutorarea sărmanilor și a treia pentru întreținerea casei lor. Prin sentimentele lor simple, prin bunăvoință și fapte bune ajunseseră la sfânta sfială.

Deși atât de bogați, Ana și Ioachim erau neșpus de nefericiți, căci aveau o mare durere: nu aveau copii. Copiii la vechii evrei erau socotiți

cea mai mare binecuvântare. Într-o vreme când molimele, războaiele și alte nenorociri scurtau viața oamenilor, cu cât avea omul mai mulți copii, cu atât mai mare era binecuvântarea casei sale. Ioachim și Ana speraseră, an de an, că vor fi binecuvântați cu urmași, dar așteptarea le fusese zadarnică. De acum bătrâni, cei doi nu-și pierduseră speranța și implorau cu lacrimi binecuvântarea dumnezeiască de a avea copii. Și, ca și cum nu ar fi fost destulă tristețe în sufletul lor, într-o zi când au mers la templu cu daruri, arhiereul i-a înfruntat, de față cu toată lumea prezentă:

– Dacă nu aveți urmași, lepădați de Dumnezeu sunteți! Nu mai veniți la templu cu ofrande! Nu le voi mai primi! Dumnezeu, Care știe toate câte sunt pe lume, nu zadarnic vă pedepsește.

Poporul adunat la templu a început să clevețească: „Sunt păcătoși, de bună seamă... Huoo! Lipsa copiilor într-o familie e mare rușine! Pe deapsă dumnezeiască pentru păcate ascunse! Cine știe ce neștiute păcate au aceștia!? Să nu li se primească darurile! Ce mai caută la templu? Să fie alungați! Plecați! Plecați! Huoo! Huoo!”

Ana și soțul ei s-au îndepărtat cu capetele plecate. Nu se știau vinovați cu nimic, trăiau după litera Legii, dar durerea și rușinea erau grele și mari. Ana, mai ales, se simțea de două ori vinovată: o dată în fața lui Dumnezeu și o dată în fața soțului său. Era stearpă. Așa că îi spuse lui Ioachim:

– E vremea, iubite soț, să-ți iei nevastă tânără, care să-ți poată dăruia urmași.

Ioachim, gândindu-se cât și-ar fi îndurerat credincioasa soție cu așa faptă, a răspuns:

– Să nu ne grăbim, iubită Ana! Eu voi urca la munte, la turme, iar tu du-te acasă, și patruzeci de zile încheiate ne vom ruga cu post și lacrimi. Astfel poate că vom îndupleca pe Dumnezeu să ne milostivească. Facă-se voia Lui!

Și au făcut întocmai. Iar Dumnezeu, Care iubește pe cei ce-L caută din toată inima, a trimis curând la Ioachim, în munte, pe Arhanghelul Gavriil: „Grăbește de coboară la casa ta, omule, că soața ta va zămisli! Trebuie să știi că ți se va naște fiică în care Se va odihni în pace Duhul Sfânt.”

Îngerul a mers apoi la Ana, ca sol al Stăpânului lumii, și i-a vestit: „Nu te teme, Ana! În hotărârile Lumii dumnezeiești trăiește rodul pântecelui tău. Maică fericită o vor numi toate neamurile, bucură-te! Iar Cel Ce Se va naște din pântecelul său va fi o minune pentru toate vremurile.”

Zguduiți până în străfundul sufletului pentru că văzuseră asemenea chip și auziseră asemenea vorbire, Ioachim și Ana s-au rugat toată noaptea. Bucuroși, cei doi soți au mulțumit și au făgăduit Domnului, că orice va fi copilul, băiat ori fată, îl vor închina Lui și va sluji la templu.

Au urmat zile senine și fericite, în care cei doi părinți așteptau, în negrăită bucurie, împlinirea năzuinței lor de o viață întreagă, surâzând launtric de bucuria împlinirii.

Ducerea Mariei la templu

La împlinirea sorocului, Ana, în vechea ebraică Hanna, nume care înseamnă „dar”, aduce pe lume o pruncă, născută din durerea inimii. Oamenii toți s-au minunat și au preamărit Creatorul, Care făcuse să lege rod pe Hanna, pomul cel uscat.

De o rară frumusețe, micuța amintea, oricui o privea, de perfecțiunea creației dumnezeiești. La opt zile, părinții au poftit vecinii și rudele la ospățul de mulțumire, pentru binecuvântarea de a avea copii. Ca să o vadă și rudele, mama a adus prunca și cu toții s-au minunat de frumusețea negrăită a chipului ei, de desăvârșirea trupușorului gingaș, de lumina cerească ce o învăluia. Era mereu însoțită de puzderie de îngeri și oricine era în preajma ei simțea o copleșitoare bucurie, pe care însă n-o putea exprima în cuvinte.

Au numit-o Miriam, în limba vechilor evrei, nume care înseamnă „Doamnă și Stăpână”. Când a împlinit șapte luni, micuța Maria a făcut primii pași, spre smerita mirare a părinților

ei. Pe când avea trei ani, ca învăluită de lumina unei minuni, Maria mergea cu pași siguri, vorbea curgător și se străduia să învețe cântările de laudă către Cer. Când îngenunchea alături de mama sa în rugăciune, radia o lumină îngerească. Mica Maria avea chip de înger, privire senină, zâmbet cald, glas domol, era gingașă, blândă, bună la suflet. Ana mergea zilnic la templu și lua copila cu dânsa, râvnind să-și îndeplinească făgăduința de a închina unica sa fiică lui Dumnezeu. Mare zbcucium era în sufletul ei de mamă, cu cât sorocul se apropia, căci, împlinind făgăduința, se lipsea de marea ei bucurie, de lumina și mângâierea bătrâneților sale.

Fiind bătrâni și știindu-și ceasul aproape, părinții s-au grăbit să ducă fetița la templu, deși era mică de ani. Unde ar fi putut fi copila mai în siguranță decât în casa Domnului? Ducând-o la templu, Ioachim și Ana nu-și respectau doar făgăduiala, nu făceau doar un neasemuit dar. Ei făceau o jertfă, lipsindu-se de bucuria creșterii singurei și atât de doritei copile, născute din durerea inimii.

Floarea din Nazaret, cum i se spunea, fu dusă la templu de Ziua Curățirii, mare sărbătoare la vechii evrei, când arhiereul putea intra cu Maria în Sfânta Sfintelor. Aducerea unei fecioare la templu era o ceremonie nespuse de frumoasă. Micuța Maria, îmbujorată, dar senină, era îmbrăcată într-o cămașă dalbă, lungă până la glezne.

Avea părul despletit pe spate, fără nici o podoabă, afară de sufletul curat și însetat de Dumnezeu. O însoțea un alai de fetițe, cam de aceeași vârstă ori ceva mai mărișoare, care purtau făclii aprinse și flori albe în păr. Calea pe care trebuia să treacă alaiul era presărată cu mulțime de flori înmiresmate.

În Sfânta Sfintelor se intra urcând douăsprezece trepte maiestuoase, după numărul neamurilor lui Israel. Pragul de aur orbitor simboliza poarta Raiului, și nici măcar arhiereul nu avea voie să-l calce.

Ana, ca orice mamă, și-a făcut griji că micuța se va împiedica ori va aluneca de pe trepte. Maria însă mergea dreaptă, cu pasul sigur dat de o inimă plină de iubire și credință. În ziua aceea, era de rând la templu Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul. El aprinsese focul de jertfă și se îmbrăcase în veșmântul cu doisprezece clopoței, ce se puneau doar la marile sărbători. Când a ajuns în fața pragului, trâmbițe și tunete s-au auzit din țăriile cerului, iar preotul după obicei a întreat cu glas mare:

– Cine este cea care vine astăzi la templu, asemenea unui răsărit de soare?

În timp ce apuca de subsuori pe Maria, pentru a o trece pragul de aur, arhiereului i s-au deschis ochii sufletului și a văzut ceea ce oamenii aflați de față nu puteau vedea: mulțime de îngeri în văzduh pe trepte, cântând, bucurându-se, revărsând har.

Un glas din ceruri i-a răspuns:

– Mare Preot, Domnul Dumnezeu, Stăpânul oștilor cerești a făcut viu cuvântul lumilor și l-a trimis credincioșilor săi. Trebuie să știi că aceasta este Maica, ce va naște pe Iisus, Cel Care va mântui neamul omenesc! Ea este Ușa mântuirii, Surâsul cerurilor!

În ceruri au răsunat atunci cântece de slavă și bucurie, care s-au revărsat în chip de binecuvântare peste întreaga fire.

Fecioara la templu

Micuța Maria a rămas la templu să slujească după puterile ei, iar părinții s-au întors în Nazaret, slăvind și laudând pe Domnul. Când Maria a împlinit șapte ani, Ioachim s-a mutat la ceruri. Ana, ca văduvă curată, s-a dus și ea la templu, pentru a sluji și a fi aproape de copila ei. După numai trei ani a plecat la cele veșnice și Ana. Ce rost putea avea o copilă, atât de mică, la templu?

O adevărată cetate era templul din Ierusalim. Și, pentru că era așa de mare, multă treabă era de făcut. Fecioarele bătrâne și văduvele, căci numai ele erau primite, țeseau, torceau, găteau mâncare din animalele jertfite, coceau azime, îngrijeau de hainele preoților, curățau templul. Bătrânele acestea luau pe lângă ele fete, pe care le învățau toată treaba ce era de făcut. Când fetele împlineau treisprezece-paisprezece ani, se întorceau în familiile lor și se puteau căsători, cum era obiceiul în vremurile acelea.

La praznicele cele mari: Ziua Curățirii, Cincizecimea, Sărbătoarea Corturilor, toți iudeii se